

A Szegedi Kaszinó szombaton tartotta meg közgyűlését és Széchenyi-lakomáját

Dr. Imre Sándor beszéde Széchenyiről

(A Délmagyarország munkatársától.) A Szegedi Kaszinó szombaton este 6 órakor tartotta meg Kiss Ferenc elnökle alatt évi rendes közgyűlését. A múlt évi zárszámadás és a jövő évi költségvetés ismertetése után a közgyűlés az alapszabályok néhány intézkedését korszerűekkel pótolta. A közgyűlést 7 órakor zárta be Kiss Ferenc elnök.

Este 8 órakor a kaszinó nagytermében Széchenyi-lakomára gyűltek össze a tagok. A lakoma fényes külsőségek között zajlott le. Mintegy százötvenen gyűltek össze az emeleti nagyteremben. A többek között ott voltak: dr. Aigner Károly főispán, dr. Kószó István ny. államtitkár, Kiss Ferenc ny. miniszeri tanácsos, a kaszinó elnöke, Back Bernát felsőházi tag, dr. Szalay József főkapitány, dr. Láng-Miticzky Ernő a tábla elnöke, dr. Széll Gyula az ügyvédi, dr. Jedlicska Béla a közjegyzői kamara elnöke, dr. Konczwald Endre a törvényszék elnöke, dr. Boross Dezső főügyész, dr. Zobay Ferenc az ügyészség elnöke és még sokan mások.

Vacsora után dr. Imre Sándor egyetemi tanár mondotta el „Széchenyi emlékezete” címmel ünnepi beszédét, amelyet a fényes terem nagy figyelemmel hallgatott végig.

— A „Világ” 100 éves évfordulóját ünneplik ma — mondotta többek között —, de Széchenyi olyan nagy volt, hogy minden évben akadna ünnepelni való munkásságából. Ezután arról beszélt, hogy Széchenyi készítette elő tulajdonképpen március 15-ikét is, mert ő tette tudatossá az akkori ifjúságot. Széchenyit tulajdonképpen nem értették meg soha és most sem. A középiskolás ifjúság legföljebb *Hútel-szemelvényeket* kap. A nemzet ezt a nagy emberét nem hasznosította eléggé. A korabeli ifjúság nem értette meg őt, mert erősen konzer-

vativ volt. Pedig Széchenyi a szellemi alapot tartotta a nemzeti kifejlődés alapjának, az anyagi megerősödés előfeltételével.

— Demokrata volt Széchenyi — folytatta beszédét — ha ezt a szót úgy értelmezzük, hogy a: néppel foglalkozni. De arisztokrata volt mindenekelőtt, az arisztokrácia neki a »legjobb kormányzat» jelentette. Azt akarta, hogy a jobbágyot emeljék föl az arisztokraták magukhoz.

Dr. Imre professzor ezután néhány szóval Széchenyiről, a kaszinóalapítóról beszélt. A társasági szabadságot a lelki függetlenségben látta. A kiválasztódás, az egyetértés, a közös nehézségek leküzdésére alapította a kaszinót.

— Széchenyitől meg kell tanulni: előre nézni és látni! — fejezte be nagyhatású beszédét.

A megjelentek percekig tapsolták Imre professzort. A vacsora a késő éjszakai órákban ért véget.

Vasárnap délelőtt: ipartestületi közgyűlés

(A Délmagyarország munkatársától.) A többhetes választási kampány után vasárnap délelőtt 9 órakor megtartják az ipartestület közgyűlését, hogy lebonyolítsák az általános érdeklődéssel várt tisztújítást.

Szombaton még kortesfogással próbált helyzetét segíteni a régi rendszer frakciója, Rőpiratot adott ki, hogy az utolsó percben megpróbálja menteni a menthetőt. A röpcédula egyes részei valótlanságokat tartalmaznak és nem egyebek, mint átlátszó kortesfogások. Így valótlán a röpiratnak az a része, amely bizonyos cipőszállításokról beszél. Az ellenzéki párt megállapítja, hogy a cipősz- iparosok nem 2500 pár cipőre kaptak megbízást, hanem csak 1000 párra és ezt a szállítást is jórészt ben Peidl Gyula országgyűlési képviselő szerezte meg a szegedi iparosok számára. A röpiratban említett 5000 pengő kölcsönt pedig nem Körmendy Mátyás adta, hanem egy pénzintézet és az összeg kamatait az iparosok fizették meg.

Az iparosok megállapítják, hogy ilyen átlátszó kortesfogással nem lehet félrevezetni a választókat.

Minden közegészségügyi hatóság

felhívja a közönség figyelmét arra, hogy a

járványok terjedésének megállítására

a legnagyobb óvatosságot és físzlást igényel szem előtt, mert ez az egyetlen biztos védekezés a baktériumok támadása ellen. A járványok leküzdésére tehát mindenkinek meg kell tennie a magáét és terjedésük ellen a leghatásosabb fegyverekkel kell harcolni. A szájjüregen és a torkon át behatoló baktériumok ártalmatlanná tételére igen alkalmas a naponként többször végzendő öblögetés, gargalizálás

DIANA sósborszesz

hígított oldallal.

B.7

Mindenemű meghűlésből eredő fájdalom csillapítására, náthánál belélegzésre, fejfájásnál borogatásra, szaglásnál bedörzsölésre, azonkívül belsőleg is cukorra csepegetve mindig kitűnő hatású a valódi

DIANA sósborszesz,

mely az egész országban mindenütt kapható.

Ügyeljünk a DIANA névre és a közismereti sárga csomagolásra.

Szenzációs tavaszi ajándék!

Aki március 10-ig nálam 6 db. művészi kivitelű fénykép/ezelőlapot rendel meg 3 P-ért, az egy db. 18x24-es nagyságú, művészi kivitelű

fényképnagyítást ingyen kap. IRITZ fényképész Szeged, Somogyi u. 24.

Ujságolvasás

Írta: Móra Ferenc.

Azt régen tudom, hogy a tanyán csak télen olvasnak ujságot, de akkor legalább olyant, amibe még a nyáron pakolta bele a kaszakövet a városi boltos. Ugyan az is megcsúsz, hogy az asszony tizesztendős ujságot ránt ki a szublóból a selyemkendőjével és ha lámpagyújtáskor az iskolásgyerekek azon gyakorolják a tudományát, az egy kicsit meg is zavarja a lelkeket.

— Apja, — néz föl az asszony a tollfosztásból, hát lehetséges ez, amit a Pétörke olvas? Hát mán mögint a Ferenc Jóska a királ?

— Eszötök vejeje, — nevet a gazda, — hát mán hogy vóna lehetséges? Hiszön annak mán régön elmondták a cirkumederumot. Mostan nincs királ.

— De hát mért nincs?

— Mert nincs olyan pénz, amelyikre rá lehetne tenni a képit. Addég ameddig a többbi királok nem vállalék maguk közé.

De azért nem muszáj az embernek a tanyára menni, hogy ilyenformán tanuljon közjogot, okosodhat az ember idebent is, különösen hetipiacos napon.

Ma is láttam egy kintvaló magyart, ahogy ült a kőpadkán a kulturpalota előtt és ujságolvasással mulattatta magát. Az ujságot a kocsiuton találhatta, mert törülgette róla a sarat a keze fejével és nyilván nem is egészen mai lehetett az ujság, ahogy a következőkből kiderül.

Eppen fordításra nyálazta az ujját az emberem, mikor egy bőrbőre öltözött férfiú sulyos keze nehezédett a vállára.

— No bátya, mond-e háborút? A bátya ráismer

a ködmön ujjáról a hozzátartozó férfiúra és válszul rábók egy nagybetűs címre:

— Hát a Poin cár mán mögint nagyon firuncvancigolja a nimötöt, Imre.

— A Poin cár? — csodálkozik el a ködmönhöz tartozó Imre. — Lám, lám, hát aztat nem gyilkolták móg a kometisták?

A bátya kint a tanyán azt mondaná, hogy »a fene ha jobban tudja«, itt az aszfalton azonban a városi sokadalomban azt mondja, hogy »e felül nem vöttem híradást«.

— Hát! — lendíti Imre fölfelé a karját, igen örülvén annak, hogy ő a tájékozottabb, holott nem is az ő kezében van az ujság. — Avval elbántak a poretárok szögénnyel. Szénát tömtek a szájába, úgy hajították a tengörbe.

Itt azonban egy harcsabajszu ember is beleavatkozik az eszmecserebe, mondván:

— Az a muszka cár vót, halliák. Ugy hallottam én, ez a Poin cár francia nemzet.

— Az ám, — mondja az ujságot, — csak hogy itten az van, hogy a Poin cár elnök.

— Az nem löhet, — nevet Imre fölénnyesen. — A cár, az följobb való, mint az elnök. Mutassa kend csak azt az ujságot.

— Ne no! — mondja egy kicsit sértődötten a bátya, de mingyárt földerül, amint az Imre homloka ráncotvet.

Nézi közelről a lapot, tolja messzire, fordul vele napnak, igazítja nap ellen s végre egy kicsit megzavarodottan adja vissza.

— Az ujság se tudja, — menti magát. — Azért írja, hogy Poin cár-e. Vagyis hogy cár-e, vagy elnök.

A bátya elfogadja a magyarázatot és megengesztelődve feleli:

— Az löhet, mert a nehézség tud eligazodni ezö-

kön a most való fejedelmökön. Móg mindégy is, mert egyik is csak úgy szödi az adót, mint a másik.

— De a Betlehen tán még jobban szödi, mint a Tisza Pista szödté, — kottyan bele a szóba egy báránybőrsüveges legény, aki olyan, mintha a Sven Hedjn tibeti könyveiből lépett volna ki.

Az agg-sakál feddőleg nézi végig a fiatalat. — Szödi ám, de csak azért szödhesse, mert a negyvennyócasok beleegyesültek. Azt mondták neki, hogy most adja ki a mérgit, mert aztán ük gyünnek.

— Hát föl kerék, le kerék, — fejt ki történetfilozófiáját Imre, nem olyan klasszikusan, mint Hegel, de sokkal világosabban. — Vót mán negyvennyócasok mások is, de elnyomták.

— De most nem úgy lössz ám, — ingatja a fejét az orákulum. — Mert a magyar negyvennyócasok összefognak a nimöt negyvennyócasokkal, oszt akkor a Poincár, ha cár, ha elnök, elmöhet oda, ahun a part szakad.

A harcsabajszu elcsodálkozik.

— Hát ott is vannak negyvennyócasok?

— Negyvennyócasok mindönütt vannak, barátom, csak túrtöltetik magukat.

Az Imre pesszimizmusa még egy próbát tesz. — Szür vágja a fát, ködmön hordja rakásra, palást melegszik mellette. Mindég ez vót a törvény e világon, ez is lössz.

A bátya föláll és mutatoujját fölemelve, azt mondja:

— De csak addig, még valaki el nem kiáltja magát, hogy abszurdum az óvilágnak!

Erre a misztikus prófétálásra mindenki elhallgat. Tisztelet szállja meg a szíveket, mert ez olyan borzasztó okos mondás, hogy itt igazán nem lehet több szava senkinek.